

Kettuja Pietarissa 9.–13.10.2012

Ei hullummat päivät

Torvisoittokunta oli vastassa kun Vanhat Ketut nousivat maihin aamutuimaan Pietarissa 10. lokakuuta. Innokkaat matkailijat olivat ehtineet jo venäläisellä laivalla päästä naapurimaan tunnelmiin ravintolan ja varieteen herkkujen äärellä.

Aamu-unet karisivat Leena Tamlanderin johdatettua joukon koko matkan käytössä olleeseen bussiin ja esiteltyä meille hyväntuulisen paikallisoppaan Natalian. Hän ehti heti kertoa päällimmäiset Pietarin uutiset. Kesällä kaupunki oli saavuttanut viiden miljoonan pääluvun ja esikaupungeineen Pietarissa on nyt 6,3 miljoonaa asukasta. Ja kun vilkaisi ympärilleen, huomasi että autojakin oli liikenteessä samassa suhteessa. Joku ehti jo kysymään missä Ladat ovat, mutta niitä ei uuden autokannan seasta näkynyt yhtäkään. Bussikuljettaja joutui ahtailla väylillä panemaan parastaan, että pääsimme satamasta nähtävyyksien kautta kaupungin sydämeen.

Palatsiaukiolle ajettiin ja siitä Eremitaasin taidearteita katsomaan. Onneksi siellä sai kuvata, niin että näette Antero Takalan komeita kuvia tässä ohessa. Natalia kertoi, että kestäisi 14 vuotta, että näkisi kaikki taidekokoelman teokset, joten pieni siivu tuli katsottua kulttuurihistoriaa.

Kuvaajamme valppaana

Lounaan jälkeen pääsimme Vasilin saarelle, jossa suomalaisperäinen hotelli Vasilievsky sijaitsi. Siellä oli sopivasti venäläis-suomalainen tunnelma ja päivän Helsingin Sanomat aulassa. Parempinäköiset tsekkasivat että hissit olivat Koneen tuotantoa ja että televisiosta saa YLE:n puoli yhdeksän uutiset näkyviin. Täytyihän venäläisten lasten huostaanottoasiaa seurata! Journalisteilla oli tästäkin asiasta vastuunsa.

Vettä satoi rapsakasti, joten vapaailta ulkona tiesi märkiä kenkiä. Monet kävelivät katselemassa Vasilin saaren ihmisvilinää ja poikkesivat iltapalalla kävelykadun kahviloissa ja ravintoloissa. Takalan Antsulla oli illallakin kamera mukana ja hän sai hienoja otoksia sateen piiskaamista rostra –pylväistä ja valaistuista silloista.

Seuraavana aamuna olimme menossa katsomaan Kirkkoa veren päällä, joka on Aleksanteri II:n muistolle pyhitetty Kristuksen ylösnousemuksen kirkko. Aleksanteri III rakennutti kirkon paikalle, jossa tsaari murhattiin.

Suomalaisen arkkitehdin Alfred Parlandin suunnittelema muinaisvenäläiseen ja moskovalais-jaroslavlilaiseen tyyliin rakennettu kirkko on neuvostoaikana toiminut mm. teatterilavasteiden varastona, mutta nyt Venäjän aikana se on kunnostettu kirkolliseksi museoksi ja siellä pidetään myös palveluksia. Viime vuonna uudistettu ja restauroitu kirkon ikonostaasi maksoi 23 miljoonaa ruplaa.

Suomi- talossa samppanjalla

Nähtävyyksiä katseltiin taas Natalian opastuksella ja hän neuvoi meille monta uutta asiaa. Pietarin massiivisissa ruuhkissa jouduimme pysähtymään tuon tuostakin. Vostanijakadun

kulmassa pyörähteli tuttuja keltaisia kasseja kantavia pietarilaisia, Ei tarvinnut osata lukea venäjänkielistä tekstiä kun selväksi kävi, että Pietarin Stokkan Hullujen päivien kasseja siinä kuljetetaan. Tuntui tosi mukavalta, että itse juuri parhaillaan osallistuimme ei-hullumpiin päiviin!

Ihailimme Pietari suuren rakentamia uuden Hollannin taloja, joita kohta aletaan kunnostaa. Ja Mannerheim oli taas tapeetilla. Hänelle oli pystytetty patsas Pietarin sydämeen. Natalia kertoi, että patsaan pystytyksen syynä oli se, että Mannerheim ei Leningradin piirityksen aikana sallinut hyökättävän kaupunkiin Suomen kautta. Se on kiitos miehelle, jota Pietarissa arvostetaan.

Suomi-talo ei ollut Ketuille aiemmilta ajoilta tuttu. Vilpposen Hannu oli järjestänyt meille sinne mukavan iltapäivävisiitin. Pari vuotta sitten käyttöön otettu talo toimii suomalaisen liike-elämän, taiteen ja tieteen edistämisen hyväksi Pietarissa ja sen lähialueilla. Hämmästykseksi kuulimme, että Suomella on rajan takana paljon enemmän kysyntää kun meillä suomalaisilla on sinne tarjontaa. Kuitenkin kaupungissa on 500 suomalaisyritystä ja 4000 suomalaista työskentelee Pietarissa. Heidän kohtaamispaikkanaan Suomi-talo myös toimii, mutta pääasiana talossa järjestellään tapaamisia venäläisen ja suomalaisen liike-elämän ja sivistystahojen kanssa. Suomi-talon johtajana on Arto Mikonsaari ja nokkamiehenä toimii myös Kauko Jämsén, jolla on takanaan pitkä ulkoministeriöura. Nyt hän lobbailee Turkua Pietarin markkinoille.

Iltapuhteella kiiruhdettiin Filharmonian konserttiin ja pari onnellista oli saanut liput Mariïnskin balettiin. Pietarissa on aina tunnelma korkealla, kun siellä astuu mahtavissa puitteissa kulttuurin pariin. Kaunis kaupunki, korkeatasoiset muusikot, tanssijat ja tasokas kuvataide nostivat Ketutkin joka päivä arjen yläpuolelle.

Tapasimme Rasputinin

Lähtöpäivän aamuna palattiin historian pariin kun tapasimme Jusupovin palatsissa itse Rasputinin. Mittaamattoman kaunis palatsi on ollut historian näyttämönä monia kertoja, mutta myös tunnettu siitä, että keisariperhettä lähellä ollut Rasputin murhattiin palatsissa. Hänestä tehty vahanukke istuu hämmästyttävän aidonnäköisenä teepöydän ääressä, jossa hänelle tarjottiin ensin myrkyä. Lopuksi hänet ammuttiin. Nyt Venäjän aikana Rasputininikin tarina on alkanut muuttua pahiksesta hyviksen suuntaan.

Jusupovin palatsin konserttisalissa kuulimme upeaa palatsin mieskuoroa. Kuoron laulut soivat monissa Kettukodeissa, sillä ostelimme kuoron levyjä, saatuamme upean näytteen korkeasta tasosta.

Ennen Suomeen lähtöä kävimme Iisakin kirkossa, jota tunnetusti rakennettiin 40 vuotta vv.1818-1858. Kuulimme, että rakennukseen mahtuu kerrallaan 14 000 ihmistä ja että kirkon 112 monoliittipilaria on hakattu Suomessa Vironlahdelta louhitusta graniitista. Vuodesta 2002 lähtien kirkossa on jälleen pidetty myös palveluksia, vaikka se on vuosikymmeniä ollut myös museo.

Hyvässä seurassa

Sellainen oli Kettujen tämän kertainen arjen irtiotto Pietarissa. Merimatka oli mukava, viisumeita ei tarvittu, opas oli sivistynyt ja viehättävä Natalia, Leena piti tasapuolisesti huolta

kaikista. Ja mitäs muuta, no tietenkin hyvä seura. Näillä matkoilla tutustuu aina uusiin ihmisiin, joko Kettuun tai aveceihin.

Yhdessäkin lounaspöydässä saimme kuulla miten viisaita eläimiä kanat ovat. Raija Munck-Lagus kertoi, että väheksyvät tarinat kananaivoista ovat roskaa. Raija harrastaa kanoista kirjoitettuja kirjoja ja tietää niin nerokkaita juttuja siipikarjasta, että tuntuu loukkaukselta vain syödä kanaa ilman mitään kunnan taustatietoja! Ja entäpä sääät ja ilmat? Liisa Fredriksson osasi päivän tarkkuudella Pietarin kelit jo etukäteen. Sadetta ja poutaa - kumpiakin saatiin. Hän tuntuikin ihmeen tutulta, mutta kummakos tuo, Liisa oli YLEssä ennustanut vuosikaudet säitä.

Kiitos hyvästä matkaseurasta kaikille!

Pirkko Frank-Arkimies, muistiinmerkitsijä

Valokuvat Antero Takala sekä muutama paparazzin ottama